

# Edvard Børretzen 1952-2013

PUBLISERT 5. april 2013

PSY  
KOL  
OGI



Vår gode venn og kollega, Edvard Børretzen, gikk plutselig bort den 8. februar 2013. Eddie, som han helst ville bli kalt, ble bare 60 år gammel. Etter endt utdanning som psykolog ved Universitetet i Bergen kom Eddie til Ålesund i 1984. Han arbeidet først med ungdom med rusmiddelproblemer. Så var han mange år i Arbeidsmarkedsetaten, senere kjent som Aetat. I flere år var han kontorleder for Arbeidsrådgivningskontoret.

Senere drev Eddie, sammen med kona Edit, egen virksomhet innenfor arbeidslivpsykologi, arbeidsmiljø og konflikthåndtering. Innenfor disse arbeidsområdene hadde han mange oppdrag for store og små bedrifter over store deler av landet. Han hadde lett for å ta perspektivet til mennesker som var utsatt for ulike former for urimelig maktbruk o.l., i arbeidslivskonflikter og ellers. Han hadde en godt utviklet radar for eventuelle skjulte agendaer. Eddie var på den måten svært selvstendig, og lot seg ikke bruke av mennesker som manipulerte eller misbrakte makt.

Selv om Eddie kunne være ukonvensjonell og herlig politisk ukorrekt, var han også folkelig og direkte. Han var født og oppvokst i den frodige bygda Etne i Sunnhordland. Han brukte gjerne referanser og metaforer fra landbruk, husdyrhold og bygdeliv for å illustrere ulike psykologiske og ellommenneskelige dilemma, oftest med stort hell.

Eddie var en dyktig og kreativ fotballspiller i yngre år. Også i fotballmiljøet var han en miljøskaper.

På det personlige plan var han en god og lojal venn. Flere av oss fikk i sykdomsperioder oppleve Eddies omsorg, ved at han kom på besøk og viste interesse for hvordan det gikk med oss. Han var veldig interessert i blomster, og på et av sine siste besøk hadde han med blomsterløker til oss. I savnet over en god venn og kollega har vi altså mye som – på mer enn ett plan – lever og spirer etter Eddie.

Våre tanker går til de etterlatte: kone, barn og søsken/svigersøsken.

Gro Gjørund, Magne Kvamme, Asle Rypdal

*Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 4, 2013, side 384*